



Strahopetca Kučan in Janša

Žal nam je. Zato, ker je Slovenija postala država, v kateri tako rekoč ne obstaja omara, iz katere na pade kak okostnjak. Finančni ali moralni. Žal zato, ker nas resni vlagatelji, tako tuji kot tudi peščica domačih, vse bolj postrani gledajo – le kako nas ne bi, en dan razglasimo, da prodajamo NLB, a je ne, potem prodajamo Telekom, pa ga seveda ne, prodajamo Mercator, seveda ga ne ...

Žal nam je zato, ker so ljudje, predvsem s slovenskega domnevno levičarskega pola, ki povzdigujejo nacionalni interes v gospodarstvu, v maniri najhujših »kazino« kapitalistov z Wall Streeta v izrazitem konfliktu interesov, z bančnimi dolgotvori in politično podporo privatizirali podjetja, ki jih vodijo, in da zdaj zato vsi plačujemo, ali prek sanacije bank ali pa tako, da podjetniki kot podizvajalci takih ali drugačnih političnih projektov vse dlje čakajo na težko prislužena plačila ... In potem taisti menedžerji oziroma politiki zase trdijo, kako socialno občutljivi so in vijejo levičarske roke nad kapitalizmom najhujšega »ameriškega neoliberalnega tipa«, v katerem pa so pravzaprav našli vzor, kako nategniti male delničarje, predpise in vso državo.

Žal nam je zato, ker je Slovenija država, kjer je doma najhujše »izkoriščanje človeka po človeku«, kot bi lahko marksistično zapisali. Žal nam je zato, ker zaradi političnih projektov, kot je ljubljanski stadion, delavci, tako domači kot tuji, delajo za mizerna plačila (če jih sploh dobijo) in v nemogočih razmerah, civilnodružbene organizacije, predvsem z levega političnega pola, pa o tem molčijo, ker so pobudniki teh političnih akcij njihovi politični kompanjoni. Žal nam je zato, ker je Ljubljana ob političnem projektu stadiona – le kdaj ga bo kdo napolnil z gledalci – zanemarila svojo kulturno dediščino, to je prekrasni Plečnikov stadion, ki bi ga lahko nadgradili, a ga zdaj prekriva ščavje, in ki ga je v upanju, da se bo dalo z mestom skleniti kako normalno partnerstvo, kupil naivni vlagatelj.

Žal nam je zato, ker smo danes ena redkih držav, kjer ekonomski establišment hujska proti vlagateljem, predvsem tujim, in proti njim ščuva ljudi. In to pod patronatom kakega ministra, ki bi kot javni služabnik moral narediti vse, da v državo pride kapital, a svojega raje premesti v

UREDNIŠKI KOMENTAR

Peter Frankl

peter.frankl@finance.si



►► Potrebujemo pametnega politika, ki bo znal zarezati v javno porabo, podjetjem zmanjšal dajatve in ta bodo lahko potem ljudem dala normalne plače.

tujino. In to takega, ki smo mu ga tako in tako, posredno, plačali porabniki telekomunikacijskih storitev in davkoplačevalci. Koliko evropskih držav ima ministre, ki iz svoje države kapital (tudi svojega!) umikajo?

Žal nam je zato, ker Slovenija, predvsem javnofinancično, drvi navzdol. Ker predsednik vlade nima ekonomskega kompasa (z izjemo nekaterih mednarodnih projektov, vsaj to), ima pa zato nekakšen ekonomski semafor in se s to bizarnostjo celo hvali.

Rešitev je samo ena. Potrebujemo pametnega politika, ki bo znal zarezati v javno porabo, podjetjem zmanjšal dajatve in ta bodo lahko potem ljudem dala normalne plače. Le tako se bo zdravo podjetniško jedro slovenskega gospodarstva lahko krepilo. In normalnih podjetij je pri nas ogromno, o teh vsak dan pišemo v rubriki Lomilci krize.

In za konec nam je žal zato, ker ugotavljamo, da noben slovenski politik tega še ni spoznal. Ali je preveč oportunističen ali pa je preprosto pokvarjen in raje sebi ali svojim reže koščke nezasluzene pogače. Če je Milan Kučan personifikacija levega pola in Janez Janša desnega, je sklep jassen. Oba sta strahopetna vladarja. Milan Kučan je bil na oblasti ves čas, razen tistih nekaj let, ko je bil na oblasti Janša, ki ravno tako kot Kučan ni naredil nič, da nam ne bi bilo žal. ●

